

ЗАЙЧЕТО.

Л. Толстой

Ако то ходеше направо и не правеше големи скокове, кучетата лесно биха намерили следите му и биха го хванали. Но то е страхливо и страхът го спасява. Ноще си ходи направо и не скача, защото и нема що да го плаши много.

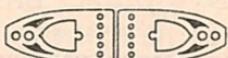
Но щом се разсъмне и неговите врагове се събудят, то почне да чува ту лая на кучето, ту вика на человека, ту гракането на враните, ту шума на някоя друга птица или животно.

Вжрви си зайчето и изеднаж се чува шум. То скача в страна и бяга с всички сили. В това време излайва куче, Зайчето трепва, услушва се, скача на друга страна и пак бяга. Чуе се човешки вик. То се стрясва. Хвжрля се в противоположната страна и бяга. Префучи птица във въздуха. Зайчето примира от страх. Слага се до земята, рипва в някой търнак провира се и бяга. Изгрее ли слънцето, капнало от умора, малкото страхливче се завира в някоя дупка и се спотайва.

Ловците намират следите му. Кучетата душат, тичат, връщат се, криволят в разни посоки, заплитат се и не знаят къде да поемат.

Ловците гледат това лутане по дирите на зайчето и се удивяват на неговата хитрост. А то никога не хитрува. Само от страх се хвжрля в различни страни.

Преразказал от руски Хр. С-ки.

Задълбукът във въздуха създава съществуването на всички
водоеми, които съществуват във всички естествени и художествени
истории.